

Mnogovrstne novice.

* *Kako Ruski car živi v glavnem stanu.* — Čitateljem našim je znano, da je Ruski car s svojo armado šel na vojsko in da ondi med njo zdaj biva. Iz tabora v Gornjem Studenu o tem njegovem življenji poročajo to-le: Car živi prav po vojaško, reči se sme, po Spartansko. Kdor je videl Oriando, Kijev, Moskvo, Petrograd, Carskoje selo in druga mnoga mesta, v katerih cesarjeva hiša vse druge nadkriljuje v velikosti in sijajnosti, ne bi mislil, da car stanuje danes v preprosti Bolgarski kolibici, katere streha prebivalce komaj varuje jesenskega dežja. Car stanuje v preprosti kmečki bajtici pri tleh samo v eni sobici, katera je obdana s sadnim vrtom in živo ograjo, in kjer stoji nekoliko šotorov. Tukaj se ne slišijo nobene himne in vojaške čestitke, ampak samo tihi glasovi lepih juternih, poldnevni in večernih molitev, pri katerih je car vselej s svojim svitom in štabom pričujoč. Car živi prav priprosto. Zjutraj pije čaj. Okoli dveh popoldne obeduje; kosilo njegovo je juha, goveje meso in pečenka. Miza, na kateri obeduje, je tudi jako priprosta, navadno stoji pod senco hrasta. Car obeduje s svojim štabom, al nikjer se ne vidi znamenje kake stroge etikete. Kosilo trpi navadno eno uro, ves ta čas pa bere carski pridigar molitve in pa nekatera poglavja iz evangelija. Tudi drugi ruski kavalirji živijo priprosto zraven svojega cara.

* *Od Bismarka na Nemškem pričeti „kulturkampf“* to je, preganjanje katoliških duhovnov, je že obilo žalostnega sadu rodil. V 813 katoliških farah škofije Kolonijske je zdaj — kakor „Kärnt. Volksst.“ piše — že 107 fará brez duhovnov, v Trierski 146 in v škofiji Münsterski 62. Ljudstvo, zapuščeno od duhovnov, je vpeljalo službe Božje brez duhovnov tako, da o tistih urah dopoldne in popoldne, ko so poprej opravljali duhovni službo Božjo, jo zdaj — se ve da brez maše — opravlja ljudstvo samo. Taka cerkvena opravila „Laiengottesdienste“ so pač čudna prikazen. Obiskovana so pa skor tako obilno, kakor poprej, ko so jih opravljali duhovni.

* *Skupščin brez konca in kraja je ta mesec v Gradci.* Prvi so čevljarji imeli svoj kongres, drugi za njimi gostilničarji, potem pridejo juristi in zadnji bodo menda učitelji — vse skupščine se ve da so nemške.

Und der Himmel voller Huld

Hört s' Geschwätz an mit Geduld —

piše „K. Volksst.“

Naši dopisi.

Iz Rusije 10. sept. 7. — Tukaj imamo že lepo število vjetih Turkov; prostaki (gmajnarji) živé v kosarnah, oficirji v privatnih stanovanjih; podnevi se gnetejo po štacunah in okoli branjev ter vzmajo, kjer koli kaj morejo; zvečer pa lovijo po ulicah slepe miši in mnogokrat tako predrzno, da dvenožne miši včasih policijo na pomoč kličejo. Na kratko rečeno: Turek ostane Turek, kamor ga deneš. Naša vlada jim daje za vžitek toliko, kolikor plačila v službi naši vojaki prejmejo. Iz začetka so dajali oficirjem zneske skupaj za cele kompanije; ti „blagi bratje“ Angleških žentelmenov, menda mislé, da so še tam kje v Anatoliji, so spravljali prostaške rubljike v svoje žepe. To je šlo tako dolgo, dokler niso prostaki začeli kazati, da v njihovih želodcih se pajčevine delajo; potem se prostaške kase niso več zaupale oficirjem, ampak začelo se je dajati vsacemu posebej denar v roke.

Sedanja vojska je odprla vse predalčike sočutja in milosti v srcih naših gospá; ne en predalček ni ostal zaprt in miren; al notranji nagibi so različni: tukaj

bije srce kakor srce bije mili materi; tam pa se vrté frtavke ali celó strupene muhe. Prvih je ogromna večina in razdelile so se v grupe, kakor tirja delo: ene nabirajo materialne pripomočke v prid ranjenim in sirotam, kakor pridne bučelice méd; druge nabrano vredujejo in razdeljujejo; zopet druge same strežejo kakor v bolnišnicah domá tako tudi na prostem polji bitev; one so iz vseh stanov, od svetlih knjegin do prostih hčerk rokodelcev in kmetov; vse navdušuje živa kristijanska ljubezen; one so v resnici usmiljene sestre. — Frtavke, katerih je k naši veliki sreči in na našo ne malo čast malo, prav malo, pa skrbno pozvedujejo, kdaj bodo zopet pripeljali vjetih Turkov; nakupujejo (se vé, da za svoj denar, zakaj pameten človek v tako kaso ne dá peneza) za-nje cigar, piškotov, konfetov in enacih sladčic, dirjajo na kolodvor, čakajo tam po več ur, in ko hlaçon pridrdrá, se vrté ter sučejo in muzajo okoli vagonov s koški in škateljami Turkom pod nos in brke. Ako prašaš: čemu je to dobro? si v veliki nevarnosti slišati odgovor: „surovi človek, ali ne vidiš, da smo omikane dame in da nam čez vse gré dobro imé in slava omikanih v omikani Evropi!“ Ko bi Glinka še bil med nami, težko da ne bi jih pozdravil z besedami: „fej te bodi, gnjila repa, ne godna v svinjsko korito!“ — Še manj, slava Bogu, je pa tistih strupenih muh, ki se snujejo med sladkaricami s šopki cvetic v rokah, molé jih iz vagonov ležečim razcapanim in oškropljenim s krvjo Bulgarskih žen in otrók bašibuzukom — to je tisti gnjusni izvržek človeštva, ki se tudi nihilizem zove. Naše občestvo je iz začetka v nemar puščalo to grdo pego, vedé, da ni lica brez ogerca, ki sicer ne koristi, vendar tudi ne škoduje, le odveč je in včasih sikli. Nek priprost kmet pa, stojé na kolodvoru tik mene, ko je videl, kako nježne ročice teh damic molé šopke cvetic k vagonom, se se je obrnil k meni ter prašal: „Razve prijahali (to je, kaj so se pripeljali) ranjenije, ne Turki?“ Turki, Turki prijahali — mu odgovorim. — „A komu podajut eti dami cvéti?“ začuden zopet vpraša. — „Bašibuzukom“ — mu odgovorim. — „Bašibuzukom?“ se kmetič še bolj začudi ter nadaljuje: „Slava Bogu, što nam privezli bašibuzukov, vedj, eti dami nihilistki, Bog s njimi, bašibuzuki zahvatjat (to je, bodo pobrali seboj) etu negodnuju dranj (=cunje)!“ — Ko se je istorija s sladkarijami in šopki cvetic večkrat ponovila, tako v Harkovu, v Tveri in v nekaterih manj važnih mestih, se je vnela v našem občestvu silna agitacija proti tem „negodnim cunjam“ in vojnim pravicam bašibuzukov, posebno kar so Turki za Balkanom cele vasi in mesta pomorili. Z Evropejskimi „omikankami“ in „negodnimi cunjami“ prepirati se, je težko. Govoriti jim, da blagorodnost, omiko in nježnost srca bi one najlepše pokazale, ko bi združile svoje materialne, fizične in duševne moči s tistimi, ki se sučejo okoli bolnih in ranjenih, okoli sirot in vdov, okoli pregnanih lačnih in nagih Bulgarskih žen in otrók — bilo bi bob v steno metati. Vendar poskusili so vse: poduk, grajo in zasmehovanje. Pomagalo je največ poslednje in posebno ostrosti iz ust prostih ljudi, kakor je bila nasmeška mojega kmetiča.

O bašibuzukih celó Anglež, dopisnik časopisa „Daily News“, piše iz Bolgarije tako-le: „Jaz menim, da vsacega bašibuzuka, ki ga vjamejo z orožjem v rokah, bi morali kar na mestu vstreliti. Kakor bi bilo surovo in nepravično tako postopanje v vojski med civilizovanimi narodi, podobnimi Nemcem in Francozom, tako ne more biti dvombe, da gledé bašibuzukov bilo bi tako postopanje popolnem opravičeno. Ta zver ne gré se bojevat, ampak ubijat gre, ropat, požigat in pokončevat. Lahko se reče, da vsak vjet bašibuzuk je

kriv, če ne več, vsaj enega hudodelstva, za katero v vsaki drugi državi, razen Turčije, bil bi že davno obvešen ali gilijotiniran.“ — Tacega mnenja o bašibuzukih je celó Anglež. Opomniti je še treba, da Turška vlada se je že nekolikokrat izgovarjala, da bašibuzukov in Čerkesov ne more ukrotiti, in vrh tega je zadosti znano, da 1870. leta so Nemci vsacega Francoskega strelca, ki se ni prišteval k regularni armadi, vstrelili, če so ga le z orožjem v rokah vjeli. Ker Turška vlada svojih Čerkesov in bašibuzukov ne šteje za regularno armado in ker celó v svojih diplomatičnih notah trdi, da nima nikakoršnih sredstev brzdati jih — vsak misleči človek nehoté praša sam sebe: zakaj Rusija postopa s tacimi roparji, morivci in divjaki kakor z regularnimi vojaki, zakaj jim ona daja vojno čast? Z visocih krogov se sliši: „človekoljubje to velí in naš omikani svet to tirja.“ V Zagrah in vsej okolici med Kazanlikom in Slivno so po odhodu naše armade Čerkesi in bašibuzuki pred očmi regularne Turške armade poklali in požgali vse prebivalce: moške in ženske, stare in mlade. Ko bi Rusija Turčiji objavila, da vsak z orožjem v rokah vjeti Čerkes in bašibuzuk bo vstreljen, in da za vsacega umorjenega Rusa ali Bulgara bo vstreljeno deset vjetih Turkov, potem bi Turčija že nehala po zverinski klati in mesariti. Ta divji narod ima samo zverinski instinkt, človeškega čutja nima celó nič. Ako tacega vjetega morivca celó s konfeti pasete in s cveticami kinčite — se vam bašibuzuk v zobe smeja, pravi omikani svet pa vas more milovati in vam reči: „Pojdi, pojdi rakom žvižgat, ne pa vojskovat se z — zverino“!

Iz Brega v Dolini v Istri 13. sept. — Naj sporočam par vrstic iz našega Brega, za katerega se menda nobeden ne zmeni, vsaj od tod so dopisi v slovenske časopise le bele vrane. In vendar, kakor drugod, tako tudi v Bregu stiskajo ubogo ljudstvo slabe letine, davki preveliki, razne potrebščine in vedno pomanjkanje denarja. Tej molkljivosti je kriva mlačnost onih, katerim so zanemarjenega ljudstva reve — deveta briga. Naj tedaj za danes črhnem le o letini, katera se ne kaže prevesela. Prvi pridelki pri nas so se deloma povoljno ponesli; daljša prihodnost obetala je še boljšega, al nemila suša vzela je vsako upanje na dobro letino. Vina, če ga Bog varuje, bo, kakor lani, zato, ker se je žvepljalo in s tem ohranilo; otave se ne bo povsod dovolj nakosilo; o sadju ni govoriti, pa tudi z družimi pridelki se ne more nobeden pohvaliti. Sadje in živinoreja — ne verjel bi, kdor sam ne vidi — gre očitno rakovo pot, odkar je pogozdevanje Krasa stopilo na dnevni red. Obložite zdaj ubozega kmeta še z novimi davki, kakor se z Dunaja sliši, pa mora popolnoma konec vzeti! Če mislite iz obupanja rešiti kmeta z novomodnim liberalizmom, ki je, žalibog! začel tudi žalosten sad roditi pri prostem ljudstvu, videli boste kmalu žetev iz tacega semena, da bode gorjé!

V Stranjah. — 4. dne t. m. je bila za našo občino nova volitev županstva, pri kateri je bil Miha Arnež, posestnik iz Zgornjih Stranj, za župana izvoljen, za svetovalca pa sta bila izbrana posestnika Matija Podgoršek in Anton Zupanec iz Zgornjih Stranj.

Iz Idrije 18. sept. — Včeraj dopoldne se je tukaj slovesno odprlo novo zidano veliko ces. kr. šolsko poslopje, v katerem bodo imeli petrazredna ljudska šola za fante, štirirazredna za dekleta in pa deklška obrtnijska šola obilo prostora. Vzdržavala se bode ta šola na stroške c. k. ministerstva kmetijstva, ali prav za prav rečeno, iz dohodkov, ki jih državi donaša živo srebro, ki ga c. k. vlada koplje iz naše domače Idrijske zemlje. Iz Ljubljane je k tej slovesnosti prišel c. kr. deželni predsednik vitez Widmann in ž njim še

nekoliko družih nemških gospodov. Vreme je slovesnosti zeló nagajalo.

Iz Vipave 18. sept. — Na praznik malega Šmarna popoldne je bila tukaj v Vašem listu napovedana tombola, ki jo je osnovala tukajšnja podružnica družbe kmetijske, in pa razstava vina, pridelanega v deželni vino- in sadjerejski šoli na Slapu. Škoda, da je bilo vreme tako neugodno, da iz daljnih krajev ni moglo doiti več ljudstva k tej kmetijski veselici, sktero je bil sklenjen jako koristen namen: razdeliti namreč med kmetovalce po srečkanji (tomboli) nekoliko dobrega kmetijskega orodja in pa došlim gostom pokusiti dati dobrega vina, ki se na Slapu prideluje. Razstava ta je očitno dokazala korist Slapenske vinorejske šole po izdelku vina, ki navadnega Vipavca dokaj prekosí.

Iz Ljubljane. — No, to je bila Turčinom strela z jasnega neba ona zdravica, s katero je v Košicah (Kaschau) v gornjem Ogerskem, kjer so bile prve dni tega meseca velike vojaške vaje, presvitli naš cesar 11. dne t. m. pri obedu čestital Ruskemu caru, rekši: „Jaz pijem na zdravje svojemu prijatelju in zavezniku, caru Aleksandru II., čegar god danes obhajamo“! Zdravica ta čisto kratka vendar več pové kot velik govor. Vznemirila je zato vse turkofile in še posebno Magjare tako, da so se drznili glosirati in komentirati besede Njegovega veličanstva. Kdor bere po turkofilskih časnikih, kako sučejo in popravljajo cesarjevo zdravico, mora prepričan biti, da so zblazneli Magjari in njihovi privrženci takraj Litave. Nam pa je po tej zdravici jasno kot beli dan, da se nikakor ni omajala trojna cesarska zveza in da Avstrija ne bo odobrila nesrečne, Turkom prijazne politike, dokler obstojí ta zveza. Če so v Peštu in na Dunaji — pravi „Agram. Presse“ — tako impertinentni, da govorijo le o teoretičnem obstoju one trojne cesarske zveze, to je, o zvezi taki, ki le na papirji stojí, moramo reči, da kaj tacega trditi ni le samo smešna neumnost, temuč tudi hudobna perfidija. Ko sta cesar naš in nemški cesar bila v Gasteinu nedavno skupaj, sta gotovo vtrdila to zvezo in dejansk dokaz tega je ta, da se Avstrija zdaj ne upira več temu, da se Srbija zopet na boj pripravlja zoper Turčijo. Res, znoreli so Magjari, kajti kakor gadje so začeli njihovi listi: kakor vladni „Pesti Naplo“ in drugi pihati zdaj zopet zoper Rusijo in Ruskega cara in kar naravnost hujskati Avstrijo v boj zoper Rusijo in Nemčijo. S takim hujskanjem vneli bi radi plamen velike vojske v Evropi, nadjaje se, da iz bojnega kaosa pride Magjarorszag v zvezi s Turčijo na čelo Evropi! Takim blodnjam nasproti ne smejo Slovani molčati; vsaj so oni še večina v Avstriji, in še niso nema raja, s katero bi smeli magjarski begi ravnati kakor z neumno čedo! Slovani morajo povzdigniti svoj glas in dobri in pravični cesar jih bo poslušal.“

— Svitli cesarjevič Rudolf je 14. dne t. m. povračaje se iz Pulja na Dunaj malo časa se mudil na kolodvoru tukajšnjem, kjer so se mu poklonili generalmajor Litrow, c. k. deželni predsednik in mestni župan.

— Kakor slišimo, se bodo župani tistih občin na Gorenjskem, ki so zarad gozdov in pašnikov z obrtnijskim društvom v razporu, sklicali v razgovor na shod, v katerega pride tudi c. kr. deželni predsednik vitez Widman. Če obrtnijsko društvo ne bode kmetom druge boljše zemlje dalo, kakor so oni plazi in one pečine, ki jim jih, kakor slišimo, namerava dati, ne bode se dognala tako potrebna in od vseh strani zaželena sprava, kajti kmetje bi pač potem mógli z besedami sv. pisma reči: „prosili smo vas kruha, pa ste nam namesti njega kamen dali.“

— (*Banka „Slovenija“*) je imela 12. dne t. m. izvanredni občni zbor. Zastopano je bilo po delnicah v njem 308 delničarjev; predsedoval mu je gosp. Potočnik, podprvomestnik likvidacijskega odbora. Poročilo odborovo je razložilo stan banke „Slovenije“, katero je kazalo, da kakega novega doplačila ne bode več treba, marveč da dobijo delničarji še nekoliko povračilo. Ko je prišlo na glasovanje to, da občni zbor pritrdi že v zadnjem zboru storjenemu sklepu o 15% doplačanju, je bil ta predlog enoglasno sprejet. Potem so se likvidacijskemu odseku po predlogu dr. Jan. Bleiweisa razodele kot kašipot tri želje; ena je šla na to, da se celo poročilo odborovo natisne in delničarjem v roke dá; druga na to, da likvidacijski odbor vprihodnje tudi v slovenskih časnikih razglasi sklice občnih zborov, tretja in ta najgorkejša na to, naj se likvidacijski odbor na vso moč podviza s končanjem likvidacije, da se zelo poškodovanim delničarjem, ki se niso branili doplačil, vendar še kaj reši! — Važnejše reči iz poročila likvidacijskega odbora prinesemo brž ko bode natisneno.

— (*Gospod J. Krajec*), dozdej faktor v Blaznikovi tiskarni, je kupil tiskarno v Novomestu, kjer bode vprihodnje tudi izhajal „Valvazor“, kateremu podvzetnik je posebno on. Mi želimo spoštovanemu narodnjaku, da je prav srečen pri svojem novem podvzetju.

— (*Gospá Odijeva*) je v nedeljo v čitalnični dvorani predstavila v treh gledaliških igrah učenke dramatične šole, pri katerih so sodelovali tudi učenci te šole. Občinstvo je preskušnjo, pri kateri se je prikazal marsikater dober talent, pohvalno sprejelo, s posebnim in to res zasluženim aplavzom pa gospica G. Nigrinjevo, ki je Jane Eyrevo v „Loowotski siroti“ igrala izvrstno. — Preskušnja izvršila se je častno za marljivo učiteljico; škoda, da dohodek ni bil primeren njenemu trudu.

— (*Turkov zmago*) so obhajali v soboto v kazini pri obilni pijači tako, da jih je še drugi dan glava bolela. Naj imajo svoje nedolžno veselje, ki se bo kmalu v žalost spremenilo, če bodo Rusi res odločno na noge stopili. Nas bi bilo sram, če bi nam kdo očital, da smo prijatelji Turških bašibuzukov.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — V zbornici poslancev traja še zmirom razgovor o davkovski postavi. Tako čudni so predlogi in govori, da se ne razvidi, kakošen kruh bo iz te moke. Vlada in njej privržena večina vidite, da se državno gospodarstvo mora v bolji red spraviti, ako se hočete še dalje na krmilu izdržati, al žalibog, da obé rijete zopet le v stari greh, da čedalje več državne stroške hočete pokriti z novimi večimi davki!

— Danes ima grof Andrassy v Salzburgu skup priti s knezom Bismarkom. Dogodbe zadnjih dni na bojišči so menda povod temu shodu, o katerem se že dolgo govori.

Iz Buda-Pešta. — Cel koš vprašanj so poslanci v državnem zboru vsuli pred vlado; vsa vprašanja kažejo strup do Rusije in so taka, da minister Tisza ne bode in ne more odgovora dati, nastavljena so le, da bi se Avstrija in celi svet bal — perfidnih Magjarov, ki so leta 1849. po Košutu velikemu knezu Ruskemu Konstantinu Ogersko krono ponujali, pa še odgovora niso dobili na to veliko izdajstvo!

Iz Zagreba. — Deželni zbor je svoje obravnave ta pot ukrenil na tako dobro pot, da zasluži iskreno pri-

znanje. Trdna volja ga je rešiti zadeve vojaške Granice, rešiti svobodo tiska, sklenil je dobrodejno postaviti proti odrtiji, po kateri se določuje, da več kot 8 gld. se ne sme zahtevati od 100 gld. posojila itd. Magjaronski časniki so iz Pešta raznesli grdo laž po svetu, da je vlada posestva škofa Strossmajera, ki jim je huda kost v grlu, pod sekvester djala.

Iz Rusko-Turškega bojišča — Prenaglo smo zadnjič naznanili pad trdnjave Pleven, še zdaj traja ljut boj krog mestica, ki je po krivdi Ruskega generalnega štaba postalo tako imenitno. Boj je strašno krvav, Rusi se bijejo hrabro, Turki divji; dozdej je Rusov in Rumuncov mrtvih in ranjenih okoli 15.000 mož in 360 častnikov; gotovo imajo Turki še večo zgubo, a njihovi poročevalci o tem popolnoma molče. Ker ste tam nakupičeni dve največi armadi: Turška Osmanova in združena Rusko-Rumunska, bodo gotovo še hudi boji, v katerih utegne pasti na obeh stranéh do 70.000 ljudi, ako se Osman-paša prej ne podá, česar se pa zdaj ni nadjati; Rusi ne bodo odjenjali, ker pričakujejo velike pomoči. Že jim gre na pomoč Ruska garda, ki znaša čez 100.000 mož, pa bo mogla k večjemu v 14 dneh dospeti na bojišče.

Grivica, jako vtrjen stan, pred Plevnom je še v Ruskih rokah. Ko so jo vzeli Turkom, so se memo Rusov odlikovali Rumunci, ki so dobili zavoljo tega posebno pohvalo od Ruskega cara iz Gornjega Studena, kjer je njegov glavni stan. Oboji, Rusi in Rumuni, so jako hrabri in kaj živahno naskokujejo, zato je toliko ranjenih, večidel po Turških kroglah. Čete Ruskega careviča so se neki po krvavih bojih umaknili čez Intro nazaj in čakajo pomoči, da bodo zopet pomaknile se naprej. Sploh pa so poročila iz bojišča tako pristranska in nenatančna, da se ne moremo nikakor nane zanašati, zlasti na Turška ne, katera so že od nekdanj lažnjiva. Tako je Sulejman-paša, katerega so bili Rusi vstavili na Balkanu, po Turških poročilih zdaj tam pri Plevni, brž potem potolče Črnogorce itd.

Da se Turki morejo tako braniti, je gotovo prva zasluga Angležev, ki jih podpirajo ne le z denarjem, ampak tudi z ljudmi, kajti dokazano je, da je med Turškimi častniki veliko Angležev. Nekoliko je slabemu vspehu Rusov, ki so osebno zelo hrabri, krivo tudi to, da so njihovi vodje vajeni bolj boja s posameznimi četami, kakor z velikimi trumami, ker so izurjeni večidel v manjem pogorskem boju po Aziji; tudi je več tujcev med njimi in ti, kakor skušnja učí, niso vselej zanesljivi. Vendar naudaja Ruske vojake neustrašen pogum in ker imajo doma še dosti ljudi, se ni bati, da ne bi užugali Turka, ki je zdaj že spravlil zadnjega moža v vojsko. Če tudi z začetka vojske ne gre vse po volji, konec bo sijajna zmaga Rusov, — če po kakih diplomatičnih spletkah ne sklenejo prezgodaj miru. Da bi se pa kaj tacega zgodilo, se ni bati, ker Ruski narod nikakor ne bo hotel tacega miru.

Žitna cena

v Ljubljani 15. septembra 1877.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 9 fl. 59. — banaška 11 fl. 24. — turšice 6 fl. 20. soršice 6 fl. 40. — rži 6 fl. — ječmena 4 fl. 55. — prosa 4 fl. 70. — ajde 6 fl. 50. — ovsa 3 fl. 90. — Krompir 3 fl. 12 kr. 100 kilogramov.

Kursi na Dunaji 17. septembra.

Unirani državni dolg 65 fl. 65 kr. Ažijo srebra 104 fl. 85 kr.
Narodno posojilo 68 fl. 15 kr. Napolondori 9 fl. 42 kr.